

μερίμνας τοῦ πνευματικοῦ βίου, αὐτὴ αὐτὴ ἡ τοῦ πνευματικοῦ βίου, αὐτὴ αὐτὴ ἡ τοῦ θέματος τούτου μελέτη ἀγεί τὸν συγγραφέα εἰς ἀνώτερον καὶ ἀγνώτερον κύκλον σκέψεων. Προβλέπει ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ὁ στρατός καὶ ἡ Ἐκκλησία παρασυρθήσονται ὑπὸ τοῦ γενικοῦ χιμαίρου τοῦτο ὅμως δὲν βλέπει· τὸ ἔργον τῆς Λιωνιότητος θὰ ἐξακολουθήσῃ.

« Ἡ ἐπιστήμη, ἰδίᾳ, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκθαμβοῦσα ἡμᾶς διὰ τῶν ἀπακαλύψεων αὐτῆς, αἵτινες θ' ἀντικαταστήσωσι διὰ τῆς ἀπειρίας τοῦ χρόνου καὶ χώρου ταπεινὸν εἶδος δημιουργικοῦ συστήματος, ὅπερ ἀδυνατεῖ πλέον νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ παιδὸς φαντασίαν ».

Εἶτα ὁ κ. Ρενὰν προβαίνει εἰς τὴν πρὸς τὸ δημόσιον ἀνάπτυξιν τῆς ιδίας αὐτοῦ ιδέας περὶ τῶν θρησκευτικῶν πιθανοτήτων :

« Ἔστιν ἄρα ἀπλὴ ἀπάτη ἡ βασανίζουσα ἡμᾶς αὕτη ἐπιθυμία προσεκτικῶς παγκόσμιον συνειδήσεως ; Οὐχί, οὐχί· καὶ αὐταὶ αἱ παράλληλοι γραμμαὶ συναντῶνται ὅταν ἐπ' ἀπειρον προεκταθῶσιν καὶ ἡ θρησκεία προσέτι εἶναι ἀληθὴς ὅταν θεωρηθῇ ἐν τῇ ἀπειρῳ. Ὅταν ὁ Θεὸς ἀποβῇ πλήρης τότε ἔσται δίκαιος. Πέποιθα ὅτι ἡμέραν τινὰ ἡ ἀρετὴ θεωρηθήσεται ἐπὶ τέλους ὡς ἀποτελέσασα τὴν ἀρίστην πορείαν. Ἐὰν εἴχομεν σαφῆ γνῶσιν ὅτι ἡ ἀρετὴ ἦν προσδοφύρον κεφάλαιον, οἱ ἐπιχειρηματῆαι ἄνδρες, οἵτινες διακρίνονται ἐπὶ ἀγχινοῖα, ἀπὸ πολλοῦ θὰ παρετήρουν τὸ γεγονός τοῦτο καὶ θ' ἀπέβαινον ἐνάρετοι. Γινώσκουμεν ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι κακὸν κεφάλαιον ἐν τῇ παρούσῃ πεπερασμένῃ καταστάσει τῶν πραγμάτων· διὰ τοῦ ἀπείρου ὅμως αἱ ἀντιλογίαι περιπίπτουσιν εἰς λήθην καὶ αἱ ἀρνήσεις ἐξαφανίζονται ».

Καὶ ὅμως ὁ κ. Ρενὰν υποστηρίζει τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα :

« Ἡ ἀναπόφευκτος καταστροφή ἐπαγγελματικῶς ἀποκαλυφθείσης θρησκείας δὲν πρέπει νὰ συνεπαγάγῃ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος. Ὁ χριστιανισμὸς κατέστησέ πως ἡμᾶς λίαν δυσκόλους καὶ ἀπαιτητικούς. Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἐπιμόνω, οὕτως εἰπεῖν, ζητοῦμεν εἶναι ὁ οὐρανός, ἐπιθυμοῦμεν δὲ νὰ ἡμεθα βεβαίωτατοι ὅτι θ' ἀποκτήσωμεν αὐτόν. Ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς μικρότερα κέρδη. Ἐν τῇ ἰουδαϊκῇ συνειδήσει ὁ κ. Ρότσιλδ πρὸ τινων ἐτῶν ἐνθέρμως ὑπεστήριξε τὸ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δόγμα. Παιδευμένος Ἰσραηλίτης τῆς ἀρχαίας σχολῆς, ὅστις διηγήθη μοι τοῦτο, προσέθηκεν ἐν εἰδῇ σκέψεως : « Δύνασθε νὰ συλλάβητε ἐν τῇ νῷ τοιοῦτό τι ; ἄνθρωπος ζῆλοντος νὰ ζητῇ τὴν μερίδα αὐτοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν ! Βεβαίως ἡ δύνατο νὰ παραχωρήσῃ ταύτην εἰς ἄθλια ὄντα, οἷα ὑμεῖς καὶ ἐγώ ». Ὁ μεσαιὼν ἦτο ὀριστικώτερος. Ἄνθρωποι, ἐλπίζοντες εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ὑπεβάλλοντο εἰς δοκιμασίας ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ· ἀλλὰ τὰ ἐν γένει πλάσματα, τὰ στερούμενα τοῦ προνοίου τούτου, ἐλάμβανον τὴν ἀμοιβὴν αὐτῶν ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ. Λέγεται ὅτι καλογραφαὶ τινὲς ἐδίδαξαν δορκάδα νὰ προσέχῃται εἰς τὴν Παναγίαν, αὕτη δ' ἐγρονυπέτει πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου μετ' ἀκροτάτης ἀφοσιώσεως. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ δορκάδες δὲν εὐμοιροῦσιν ἀθανάτου ψυχῆς καὶ ἀδυνατοῦσι κατὰ συνέπειαν νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν Παράδεισον, αἱ καλογραφαὶ παρετήρησαν ὅτι ἡ μικρὰ προστατευομένη αὐτῶν ἔπρεπε ν' ἀμειψθῇ ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ, ἐπ' ᾧ καὶ ἔτρεφον αὐτὴν διὰ γλυκισμάτων. Πρὸς τοῦτοις ἀναγινώσκουμεν ἐν τοῖς βίοις τῶν Πατέρων ὅτι ὁ λέων, οὗτινος τὰς ὑπηρεσίας ἐχρησιμοποίησεν ὁ ἄγ. Ἀντώνιος ἵνα θάψῃ τὸν Παῦλον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως εἰργάζετο εἰς ἀνόρυξιν τοῦ τάφου. Εἰς ἀμοιβὴν ὁ ἄγ. Ἀντώνιος ἠυλόγησεν αὐτόν, συνεπεῖα δὲ τῆς εὐλογίας ταύτης ὁ λέων συνήντησε πρόβατον, ὅπερ καὶ ἐχρησιμοποίησε διὰ τὸ γεῦμα αὐτοῦ. Τοῦτο λαμπρὸν ἦτο διὰ τὸν λέοντα, ἀλλ' ἔφραγε καὶ δίκαιον διὰ τὸ πρόβατον ; Οὕτως ἂς λάβωμεν ὑπ' ὅψιν τὸ παρ᾽ εἰκόνα τῆς δορκάδος τῶν προμνησθειῶν καλογραφῶν καὶ ἂς εὐγνωμώμεν ἐπὶ ταῖς μικραῖς ἡμῶν ἀμοιβαῖς ».

Ὁ κ. Ρενὰν προβαίνει εἶτα εἰς ὑπεράσπισιν ἑαυτοῦ κατὰ τῶν κατ' αὐτοῦ προσβολῶν ἐκ μέρους εὐλαδῶν λαῶν, τὰ αἰσθηματικά, τὰς ἀρχαὶς ἢ πρᾶξις τῶν ὁποίων ἔτιθετο πιθανῶς. Φοβεῖται, ἀληθῶς, εἶναι δὲ μᾶλλον βέβαιος ὅτι ἐκκλησιαστικοὶ τινες συγγραφεῖς θὰ παραστήσωσιν αὐτὸν ὡς τυχόντα θανάτου, οἷος ὁ Ἰουδᾶ τοῦ Ἰσκαριώτου. Ἐν μελλοντικῇ τινὶ ἐποχῇ οἱ Γάλλοι θ' ἀναγνώσωσιν ἐν τινὶ συγγράμματι ἐκδομένῳ τῇ ἀδείᾳ καὶ κυρώσει τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ὁ Ρενὰν ἔλαθεν ἐν ἑκατομ. φράγκων παρὰ τοῦ κ. Ρότσιλδ καὶ ἱσαρίθμῳ ποσὸν παρὰ Νικπολέοντος τοῦ Γ' διὰ τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ : Ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀναφέρει δ' ὅτι εὐσεβὲς τι πρόσωπον, ζῶν ἐν Νάντη, ἀποστέλλει αὐτῷ κατὰ μῆνα ἐπιστολὴν μετὰ τῶν λέξεων : « Ἰπάρχει κόλασις » καὶ προστίθῃσιν :

« Θὰ ἔχαιρον βεβαιούμενοι ὅτι ὑπάρχει κόλασις, διότι προτιμῶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς κολάσεως τῆς τοῦ ἐκμηδενισμοῦ. Φαντάζομαι ὅτι ἐὰν ἐν τῇ αὐστηρότητι αὐτοῦ ὁ Αἰώνιος ἀπέστελλέ με εἰς τὸν δυσάρεστον ἐκεῖνον τόπον θὰ κατώρθουν νὰ ἐξέλθω αὐτοῦ. Ὁ Παράδεισος φαίνεται τόπος τις ἐν ᾧ οἱ ἐν τούτῳ εὐρισκόμενοι θὰ διατελῶσιν ἐν ἀφάτῳ ἀγαλλιάσει. Προτιμῶ τὸ καθαρτῆριον, ὅπερ φαντάζομαι ὡς τόπον πλήρη μελαγχολικοῦ τινος θελήτρου — εὐρὺ ἄλσος, φωτιζόμενον ὑπὸ πολικοῦ φωτός καὶ ποικιλλόμενον ὑπὸ λοχυῶν, ἐν αἷς οἱ ἐπὶ γῆς ἀρξάμενοι ἔρωτες θὰ ἐξαγνισθῶσι μέχρι τελείας ἐξατμίσεως. Ὅποια λαμπρὰ μυθιστορήματα θὰ συντελεσθῶσιν ἐκεῖ ! Οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ σπεύδωσιν εἰς ἀποχώρησιν ἐκ τούτου, ἔχοντες μάλιστα ὑπ' ὄψιν τὸν ἥκιστα ἐλκυστικὸν χαρακτῆρα τοῦ Παραδείσου — κατοικίας εὐδαιμονίας, ἣν ἀδυνατῶ νὰ ἐπιθυμήσω ὡς ἐκ τῆς μονοτονίας αὐτῆς. Θὰ προὔτιμον μᾶλλον τὸ περιόδευσιν εἰς διαφόρους πλανήτας τοῦθ' ὅπερ δὲν θὰ ἤρρεσκεν εἰς τὰς εὐσεβεῖς γραῖας, αἵτινες, καθὰ λέγεται, θ' ἀποτελῶσι τὴν πλειοψηφίαν τῶν ἐκλεκτῶν. Μὴ ἐγκαταλίπωμεν Θεὸν τὸν Πατέρα. Μὴ ἀρνηθῶμεν τὸ δυνατόν τελικῆς ἡμέρας δικαιοκρασίας. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀνεφέλῳ ἡμῶν βίῳ, ἐν ᾧ σπάνια αἱ μεγάλα δοκιμασίαι, πόσον συχνάκις δὲν καθορῶμεν τὴν ἀνάγκην ἐπικλήσεως τῆς αἰωνίου ἀληθείας τῶν πραγμάτων καὶ καθικετεύομεν αὐτὴν ν' ἀποφανθῇ· ἀλλ' οὐδεμιᾶς τυγχάνομεν ἀπαντήσεως ».

Ὁ Ρενὰν περατοῖ τὸν παράδοξον τοῦτον πρόλογον διὰ τῆς ἐξῆς ὁμολογίας.

« Οὐράνιε Πάτερ, εὐχαριστῶ Σοι διὰ τὸν βίον· οὗτος ὑπῆρξε ἥρεμος καὶ πολῦτιμος δι' ἐμέ. Δὲν ἐδίωσα ἀναμάρτητος· οὐδέποτε ὅμως κἂν λέγωσιν, οἱ καλοῦντες ἑαυτοὺς ἱερεῖς, οὐδέποτε διέπραξα πρᾶξιν, λίαν πονηράν. Ἠγάπησα τὴν Ἀλήθειαν καὶ προέβην εἰς θυσίαν πρὸς αὐτήν. Ἐπεθύμησα τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἡμέρας Σου καὶ εἰσέτι πιστεύω εἰς αὐτήν. Ὅταν αἱ πρῶται πεποθήσεις μου ἐκλονίσθησαν ἀντὶ νὰ κλαύσω καὶ ἀγανακτήσω κατὰ Σοῦ, ἀπεφάσισα νὰ πράξω πᾶν ὅ,τι μοι ἦτο δυνατόν. Τὸ νὰ κλαύσω θὰ ἦτο δειλόν, τὸ ἀγανακτήσαι δὲ κατὰ Σοῦ θὰ ἦτο τὸ τελειότερον ἄτοπον ».

ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ.

Μέγα πάντοτε ἐπικρατεῖ ἐνδιαφέρον περὶ τῶν ἀδαμάντων· οἱ πολῦτιμοι οὗτοι λίθοι ἐξετιμήθησαν ὑπὸ πάντων καὶ ἐν πάσῃ ἐποχῇ· ὀλίγα ὅμως πρόσωπα, τὰ μὴ ἀμέσως μετὰ τῆς βιομηχανίας συνδεόμενα, γινώσκουσι τὰς λεπτομερείας, ὥστε ἐνταῦθα παρατίθεμεν ἐπὶ τῇ βάσει πληροφοριῶν ἐμπερίων ἐν παντὶ ἀναγομένων εἰς τὸ τῶν ἀδαμάντων ἐμπόριον. Κατὰ τοὺς προσεχεῖς μῆνας ἐν Κιμπερλί, ἐπισκέπεται τῆς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ διεθνούς Ἐκθέσεως θὰ τύχωσιν ἰδιαίτερων εὐκολιῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ὠρυχείων. Ἕτινα προμνησθεύουσι κατ' ἔτος τὰ 4/5 τῶν νῦν εἰς σύμπαντα τὸν κόσμον παρεχομένων ἀδαμάντων. Οἱ διάφοροι τρόποι τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ἀδαμάντων, ὧν μνεῖα κατωτέρω γίνεται, δύνανται νὰ παρατηρηθῶσιν αὐτόθι, ὁμοῦ μετὰ τοῦ τρόπου τῆς τομῆς καὶ διασκευῆς αὐτῶν ὑπὸ Εὐρωπαίων τεχνιτῶν.

Οἱ ἀδαμαντέμποροι τοῦ Χάτταν Γκάρδεν, εἶπα κύριός τις μεγάλην ἔχον πείραν καὶ ὡς αὐθεντία ἐν τῇ ζητήματι τούτῳ θεωρούμενος, ἀγοράζουσι τοὺς ἀκατεργάστους ἀδαμάντας ἀπὸ τῆς Ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Βρασιλίας καὶ τῆς Νέας Νοτίου Οὐαλλίας. Οἱ πρῶτοι γνωστοὶ ἀδαμαντές προῆλθον ἐξ Ἰνδικῆς, λέγεται δ' ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ ἀδαμάντος Κοχινούρ δύναται ν' ἀνεχνευθῇ εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν κατὰ 5000 ἔτη, διότι ἀναφέρεται ἐν τοῖς ὕμνοις τῶν Βεδῶν, ὡς ἀποτελέσας μέρος τῶν θησαυρῶν ἀρχαίου Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ. Πάντες σχεδὸν οἱ διάσημοι πολῦτιμοι λίθοι στεμμάτων τῆς Εὐρώπης προῆλθον ἐξ Ἰνδικῆς. Τὰ ὠρυχεῖα Δεκάν εἶχον κλεισθῇ ὑπὸ πρακτικὴν ἐσπῆν, ὅτε ἦνοι-

χθησαν τὰ τῆς Βρασιλίας, ἀλλὰ βραδύτερον καὶ τὰς ἐκ Βρασιλίας προερχομένας λίθους ἀντικατέστησαν ἐν μεγάλῃ ποσότητι αἱ ἐκ τοῦ Κιμπερλέη τοιαῦται· περιέργον δὲ πῶς ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ ἱστορία, διότι πᾶν ὅ,τι εἶχε λεηθῆ πρὸς ἔξαρσιν τῶν βρασιλιανῶν ἀδαμάντων ἐπὶ ζήμια τῶν Ἰνδικῶν ἐπανελήφθη καὶ δυσμενεῖς ἐγένοντο συγκρίσεις τῶν ἀφρικανικῶν πρὸς τοὺς βρασιλιανούς ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀδαμάντων τοῦ Ἀκρωτηρίου. Συνεχῶς μοι ἔλεγον πολλοί, εἶπεν ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς κύριος, τὰ ἐπόμενα: «Πάντοτε εἶχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ ἀφρικανικοὶ ἀδάμαντες ἦσαν ἐρυθροί». Δύναμαι ὅμως νὰ εἶπω ὅτι, λαμβάνοντες ἴσον ἐξ ἐκάστου τῶν δύο τούτων εἰδῶν ἀριθμὸν, θὰ εὗρητε μεγαλύτεραν ἀναλογίαν λαμπρῶν λευκῶν λίθων ἐν τοῖς ἀφρικανικοῖς ἀδάμασιν ἢ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς. Συχνάκις οἱ τελευταῖοι ἔχουσι παγετώδες περιχύμα καὶ εἶναι νεφελώδεις, διότι πολλοὶ εὐρίσκονται ἐν τοῖς ἀποθέμασιν ἰλὺς μερῶν, ἀφ' ὧν εἶχον ἀποσυρθῆ τὰ ὕδατα. Αὐστραλιανοὶ ἀδάμαντες δὲν εἶναι πολυάριθμοι ἐν τῇ ἀγορᾷ· διακρίνονται δ' οὗτοι ἐπὶ υπερβολικῇ σκληρότητι, καθιστῶσα δυσχερεστάτην τὴν στίλβωσιν· θαυμασίως ὅμως ἀρμόζουσι διὰ τρύπανα βράχων, ἐργαλεῖα διασκευῆς λίθων καὶ διὰ πολλοὺς μηχανικοὺς σκοπούς».

Ὁ ἐν λόγῳ κύριος ἐρωτηθεὶς τί γίνονται πάντες οἱ ἀδάμαντες, οἵτινες ἐν τῇ κόσμῳ ἐξαγονται, ἀπεκρίθη:

«Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι οἱ πρῶτιστοι ἐν τῇ κόσμῳ κριτὰί τῶν ἀδαμάντων καὶ προσπαθοῦσι νὰ ἐπιτυγχάνωσι τῶν καλλιτέρων λίθων καὶ τῆς τελειοτάτης αὐτῶν τιμῆς. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ἔτος τοῦτο θὰ λάβωσι τοιοῦτους ἀξίας 3,000,000 λιρ. στερλινῶν. Ἡ Ἰνδικὴ παρέχει ἀγορὰν διὰ μεγάλον ἀριθμὸν λευκῶν λίθων, ὡς καὶ κιτρίνων ἢ κεχρωματισμένων ἀδαμάντων ἢ καὶ λίθων μετὰ ἰνῶν ἢ σημείων ἐν αὐταῖς. Οἱ Ἰθαγενεῖς μετατρέπουσιν εἰς ταύτας καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους πᾶν ἥτι καταρθόνουσι νὰ διασώζωσιν ἐκ τῆς προσόδου αὐτῶν, ὃν τρόπον ἡμεῖς μετατρέπομεν τὰ ἡμέτερα διαθέσιμα χρήματα εἰς χρεώγραφα καὶ τὰ τοιαῦτα. Τοῖς ἐν Ρωσίᾳ ἀρέσκουσιν οἱ μεγάλοι κιτρινόχροες ἀδάμαντες. Ἡ Σινικὴ ἤρξατο ἐπίσης νὰ καθίσταται ἀγοραστὴς, διότι ἐσχάτως ἔτι ἡ αὐτοκράτειρα διέσπασε τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν, τὴν ἀπαγορεύουσαν ταῖς γυναῖξιν τοῦ φέρειν ἀδάμαντας ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν· δὲν ἰδυνήθη αὕτη ν' ἀντιστῇ εἰς τὸ κάλλος λαμπροῦ ἀδαμαντίνου περιλαιμίου, προσενηχθέντος αὐτῇ. Ἀπαξ λοιπὸν ἐν τῇ αὐτῇ παρετηρήθη φέρουσα τοῦτο καὶ τοιοῦτοτρόπως εἰσῆλθῃ ὁ νεωτερισμὸς οὗτος εἰς Σινικὴν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἰαπωνία γοργῶν τῷ βήματι ἄρχεται καθισταμένη πελάτις».

Ἐκ τούτου λοιπὸν προκύπτει, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτῶν, ὅτι ἡ ζήτησις τῶν ἀδαμάντων δὲν θὰ ἐλαττωθῇ.

«Ὅχι», ἐπανέλαθεν ὁ ρηθεὶς ἔμπειρος κύριος, «ἐκτὸς ἐὰν πολιτικαὶ ταραχαὶ καὶ καταστρεπτικοὶ πόλεμοι ἐπέλθωσι. Ταῦτα, ἐπηρεάζοντα ἐνίοτε τὸ ἐμπόριον, ὑποβιβάζουσι τὰς τιμὰς, ἐν τοιαύτῃ δὲ τῇ ἐποχῇ τῆς ὑποτιμῆσεως δύναται νὰ διαβῇ τις συνετῶς χρηματικὸν τι ποσὸν μετὰ τῆς βεβαιότητος κέρδους ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν. Κατὰ κανόνα ὅμως οἱ ἀδάμαντες ὀλιγώτερον ὑπὸ τῶν πολέμων ἐπηρεάζονται ἢ πλεῖστα ἄλλα ἐμπορεύματα, διότι ὁ ἀδάμας εἶναι ἄγαν εὐμετακίνητος καὶ οὔτε καταστρέφεται οὔτε συνεπάγεται δαπάνας ἀποθηκεύσεως».

Τί δὲ λέγετε περὶ τῶν νέων πηγῶν ἀδαμάντων, αἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνευρέθησαν;

«Ἐγὼ αὐτὸς ἐπεσχεψάμην ὁκτὼ νέα ὠρυχεῖα ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνευρισκομένων ἀδαμάντων εἶναι τόσον περιορισμένος, ὥστε ματαῖα εἶναι ἡ ἐκμεταλλεύσις αὐτῶν. Δύο ὠρυχεῖα ἐν τῷ Ἐλευθέρῳ Κράτει τῆς Ὁράνζης, τὰ Γεγκερσποντάιν καὶ τὸ Κορρυφοντάιν παράγουσι τοὺς λαμπροτέρους ἀδάμαντας, ἀλλ' ἡ φύσις, παρεμβάσα, μεγάλως τὴν παραγωγὴν περιορίσεν. Ἐκ πάντων τῶν ἐν τῷ Ἀκρωτηρίῳ ὠρυχείων τὸ ἐν Κιμπερλέῃ εἶναι τὸ πλουσιώτατον, τὸ δὲ Δε-Βέερς ἔρχεται ἀμέσως μετ' αὐτό· τὰ δύο ταῦτα ὠρυχεῖα εἶναι τὰ μόνα, ἃτινα τανῦν ἐκμεταλλεύεται ἡ Παγία Ἑταιρία Δε-Βέερς. Ἐμπειρός τις δύναται νὰ εἰπῇ ὅμιν πόθεν προέρχεται ὠρισμένος τις ἀδάμας. Οἱ ἀδάμαντες τοῦ ὠρυχείου Δε-Βέερς εἶναι μᾶλλον μεγάλοι καὶ μικρὸν κιτρινόχροοι· ἐνῷ αἱ λίθοι τῆς Κιμπερλέης εἶναι λευκώτεροι, καὶ τοῦ Μπουλτρωντάιν εἶναι λευκώτεροι ἅμα καὶ σμικρότεροι καὶ αἱ τοῦ Toit's Pan εἶναι συχνάκις λαμπρόταται καὶ κιτρινόχροοι. Ἡ ἀξία τῆς ἐξαγωγῆς ἐκ

πάντων τῶν ὠρυχείων τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἀνέρχεται εἰς 4,000,000 λιρ. στερλ. κατ' ἔτος περίπου, ἐξ ὧν κατὰ τὸ ἔτος τὸ λήξαν τῇ 31 μαρτίου 1891 ἡ ἑταιρία Δε-Βέερς ἐξήγαγε τοιαύτας ἀξίας 3,300,000 λιρ. στερλινῶν».

Εὐρίσκονται δὲ οἱ ἀδάμαντες μετὰ μικρᾶς δυσχερείας ἐν τοῖς οὗτω καλουμένοις «ἐρητοῖς στρώμασι» πρὸς διάκρισιν τῶν ὑγρῶν μερῶν;

«Ὅχι. Ἡ ἐξαγωγή ἐν Κιμπερλέῃ ὑπέστη πολλὰς μεταβολὰς, ὧν αἱ τελευταῖαι εἰσὶ νεώταται. Τὰ ὠρυχεῖα πιστεύεται ὅτι εἶναι προϊόν τῆς πληρώσεως ἀπεσβεσμένων κρατῆρων διὰ τιτανώδους πηλοῦ ἐκ τῶν κάτω. Τὸ λεπτόν τοῦτο ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς καὶ ὑπεράνω αὐτῆς ἐδαφος ἦν κιτρινόχροον, ἐν αὐτῷ δὲ πρῶτον ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν σκαπανέων, τῶν ἐρευνησάντων ἀλληλοδιαδόχως τὰ ὠρυχεῖα Toit's Pan, Μπουλτρωντάιν, Δε-Βέερς καὶ Κιμπερλέης, διεξαγόντων τὰς ἐργασίας αὐτῶν χωρὶς ποσῶς νὰ ἐλπίζωσι διάρκειαν τῆς ἐξαγωγῆς καὶ μηδέποτε ὑποπευδόντων ὅτι ἀντὶ νὰ ἐργάζωνται ἐντὸς ἀβαθοῦς συγκριτικῶς στρώματος ὑγροῦ ἐδάφους, ὡς ὑπετίθουν τὸ κιτρινόχροον ἔδαφος, ἐν ᾧ ἐνέργουν τὴν τῶν ἀδαμάντων ἐξαγωγὴν, εἰσῆρχοντο εἰς τὸ στόμιον κρατῆρος, περιλαμβάνοντος εὐρὺ καὶ ἀνυπολόγιστον βάθος «ἀδαμαντοφόρου βράχου» ἢ «κυανοῦ ἐδάφους» ὡς συνήθως ἀποκαλεῖται. Πράγματι ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ κυανοῦν ἔδαφος, οἱ σκαπανεῖς παρητήθησαν πρὸς στιγμὴν τὴν ἐξαγωγὴν, καθόσον ἐπίστευον ὅτι εἶχον φθάσει εἰς τὸ τέρμα τοῦ ὠρυχείου, ἐνῷ τοῦναντίον ὁ κυανὸς βράχος ἦν ἀπείρως πλουσιώτερος τοῦ ἀνωτέρου κιτρίνου στρώματος. Πάντες οὗτοι οἱ κρατῆρες ἀνακαλυφθέντες πρὸ εἰκοσαετίας περίπου, ἐν διαστήματι ἐξ μηνῶν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἀπέχουσι ἀλλήλων κατὰ μικρὰ διαστήματα καὶ ὑπάρχουσι πολυάριθμοι ἄλλοι «σωλῆνες», ὡς οἱ κρατῆρες καλοῦνται, ἔχοντες κυανοῦν ἔδαφος, ὧν ὅμως οὐδεὶς μέχρι τοῦ δε ἀπεδείχθη ἱκανῶς πλούσιος καὶ κατὰ συνέπειαν ἐκμεταλλεύσιμος».

Κατόπιν ὁ ἐν λόγῳ εἰδῆμων ποιούμενος λόγον περὶ τῆς ἐξαγωγῆς αὐτῆς τῶν ἀδαμάντων ἐκ τῶν διαφόρων στρωμάτων προσέθηκεν ἐν ἄλλοις καὶ τὰ ἐπόμενα:

«Τὸ κυανοῦν ἔδαφος καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἰδίῳ ὠρυχείῳ ποικίλλει σπουδαίως ὡς πρὸς τὸν πλοῦτον, τῶν ἀδαμάντων ἀνίσως διαχυθέντων κατὰ τὴν ἔκρηξιν· μέρος μάλιστα τοῦ ἐδάφους τούτου περιλαμβάνει ὀλιγίστους ἀδάμαντας, οἵτινες πάλιν εἶναι ἀνόμοιοι πρὸς τοὺς ἐν ἐτέρῳ τμήματι τοῦ ὠρυχείου εὐρισκομένους. Ὁ διδάκτωρ Στέλτζερ κατόπιν προσεκτικῶν μικροσκοπικῶν ἐρευνῶν κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἀδάμαντες δὲν ἐσχηματίσθησαν ἐπὶ τόπου· ἀλλὰ προήλθον κάτωθεν ὁμοῦ μετὰ τοῦ κυανοῦ ἐδάφους. Ἡ συχνὴ ἐμφάνισις τεθραυσμένων κρυστάλλων ἐντὸς τοῦ κυανοῦ στρώματος ἀποτελεῖ ἐπαρκῆς τεκμήριον ὅτι οἱ ἀδάμαντες δὲν εὐρίσκονται ἐν τῷ ἀρχικῷ αὐτῶν τόπῳ κρυσταλλώσεως, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ παραγάγῃ ἡ φύσις τεθραυσμένον ἀδάμαντα. Ἐνίοι εὐρίσκονται ἐνίοτε τεθραυσμένοι ὑπὸ τῆς δυναμίτιδος».

Διαφέρουσι πολὺ οἱ ἀδάμαντες;

«Μάλιστα» ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα· ποικίλλουσι δὲ ἀπὸ μεγέθους κεφαλῆς καρφίδος μέχρι βάρους 428 1/2 καρατίων ὑπὸ τὴν ἀκατέργαστον μορφήν· τοιοῦτο βάρος εἶχεν ὁ μέγιστος τῶν εὐρεθέντων ἐν τοῖς τέσσαρσιν ὠρυχείοις. Κατὰ τὴν κατεργασίαν αὐτοῦ ἀπώλεσε 200 καράτια καὶ ἐξετέθη κατὰ τὴν παρισιανὴν ἔκθεσιν τοῦ 1889. Ὁ ἀδάμας ἐμφανίζεται ἐν πάσαις ταῖς ἀποχρώσεσιν ἀπὸ τοῦ βαθέος κιτρίνου, ὅτε καὶ μεγάλῃν ἔχει ἀξίαν, μέχρι τοῦ ἐν εἰδῇ ἀχύρου κιτρίνου, ὅτε καὶ μικρὰν ἔχει ἀξίαν· ὑπάρχουσι δὲ καὶ λίθοι βαθέος καὶ ἀνοικτοῦ φαιοῦ, πρασίνου, κυανοῦ, ροδόχρου, πορτοκαλόχρου, κυανώδους λευκοῦ, καθαροῦ λευκοῦ καὶ σκοτεινοῦ. Ἡ κατωτέρα ποιότης καλεῖται Boart, οἱ δὲ εἰς ταύτην ἀναγόμενοι ἀδάμαντες μετατρέπονται εἰς κόνιν, ἥτις χρησιμοποιεῖται πρὸς στίλβωσιν ἄλλων. Ἡ φυσικὴ μορφή τοῦ ἀδαμαντος εἶναι τὸ ὀκτάεδρον σχῆμα, ἥτοι τὸ σχῆμα δύο κῶνων συνηνωμένων διὰ τῶν βάσεων αὐτῶν».

Τί δὲ γίνονται οἱ ἀδάμαντες, ἀφ' ὧν ἐξαχθῶσιν;

«Πρῶτον δέον νὰ σημειώσωμεν τὸ ἐξῆς. Τὸ κυανοῦν ἔδαφος ἐνῷ, ὡς εἴρηται, εὐρηνται εἶναι σκληρόν· παρετηρήθη ὅμως ὅτι ἐκτιθέμενον ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸν ἀέρα καθίσταται ἀπαλὸν καὶ εὐθριπτον, ὡς τὸ κιτρινὸν χῶμα, ὅπερ τὸ πρῶτον ἐξήγετο ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὠρυχείου. Κατὰ

συνέπειαν τὸ ἐξαγόμενον ἀδαμαντοφόρον γῶμα ἐξαπλοῦται ἐπὶ σκληρῶν καὶ ἐπιπέδων μερῶν. Ὑψίνα παρὰ τῇ ἐταιρίᾳ Δὲ Βίερς π. χ. ἔχουσιν ὀρθογώνια σχήματα, 600 ὠρῶν μήκους καὶ 200 πλάτους, ἐκαστοῦ δυνάμενου νὰ περιλάβῃ περὶ τὰς 50.000 φορτίων ἐκ 16 κυβικῶν ποδῶν ἐκαστου, ἐναποτιθεμένου ἐκεῖ δι' ἀμαξῶν κινουμένων ἐπὶ σιδηρῶν γραμμῶν καὶ καταλαμβάνοντος χώρου περὶ τοὺς 21 τετραγωνικοὺς πόδας. Εἴτα τὸ θάλλος τοῦ ἱλίου καὶ ἡ ὑγρασία, ἀρχονται θρίπτοντα τὸ ἐκτεθειμένον βράχυνος γῶμα, τοῦ ἐδάφους διαρκῶς βρεγμένου δι' αὐτοῦ πρὸς ὑποδοθῆσιν τῆς κονιοποιήσεως. Οὕτω πρὶν ἢ ἀρξῇται ἡ ἐργασία τῆς πλύσεως κλπ. ἀπαιτεῖται ἡ ἐκθεσις τοῦ ἀδαμαντοφόρου γώματος ἀπὸ τριῶν μέχρι 25 μηνῶν. Κατόπιν διὰ τῆς πλύσεως κλπ. ὁ τῶος ἐκτε εὐμένος ὄγκος τοῦ γώματος τοσούτον ἐλαττοῦται ὥστε ἐκ 240 φορτίων κυανοῦ γώματος πλυθέντος, μόνον ἓν φορτίον ἢ 16 κυβικοὶ πόδες περιέχονται εἰς χεῖρας τῶν ἀνιχνευτῶν. Καὶ ἄλλα δὲ τινα ὀρυκτὰ ἐξέρχονται κατὰ τὸ τελευταῖον στάδιον οὗ μετὰ τῶν ἀδαμάντων. Οἱ ἐξαγόμενοι ἀδαμαντες ἀποστέλλονται καθ' ἡμέραν εἰς τὸ γενικὸν γραφεῖον ὑπὸ ἑνοπλῶν συνοδίων, μεθ' ὃ παραδίδονται εἰς τοὺς ἐκτιμητάς. Ἀφ' οὗ δὲ τεθῶσιν ἐντὸς ζέοντος νιτρικοῦ καὶ θεικοῦ ὀξέος πρὸς καθαρισμὸν αὐτῶν, χωρίζονται κατὰ μεγέθη, γρώματα καὶ βαθμοὶν στιλπνότητος. Εἴτα καταρτίζονται εἰς π α κ ε τ α καὶ ἐκτιμώμενοι πωλοῦνται εἰς τοὺς προέχοντας ἀδαμαντεμποροὺς τῆς Εὐρώπης. Τὰ π α κ ε τ α ποικίλλουσι τὸ μέγεθος ἀπὸ χιλιάδων τινῶν μέχρι δεκάδων χιλιάδων καρατίων. Πρὸ τινῶν ἐτῶν 1/4 ἐκατομμυρίου καρατίων περίπου ἐπωλήθη διὰ μιᾶς εἰς ἓνα καὶ μόνον ἀγοραστήν. Οἱ ἀδαμαντες ἀποστέλλονται εἰς Ἀγγλίαν ταχυδρομικῶς καὶ ἡσφαλισμένοι κατὰ 50.000 καρατίων καθ' ἑβδομάδα.

Ἀφ' οὗ οἱ ἀδαμαντες ἀγορασθῶσιν ἐν ἀκατεργάστῳ μορφῇ κόπνεται καὶ στιλβουῦνται κυρίως ἐν Ἀμστερδάμῳ ἢ δὲ βιομηχανία διεξάγεται κυρίως ἐν Ἀμβέρστῃ ἐπεκτεινομένη καὶ εἰς Παρισίους, Ἐλβετίαν καὶ Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ καὶ ἐν Λονδίῳ ἐξασκεῖται. Ὁ Κοκινόυρ π. χ. ἐκόπη ἐν Χαϊτύμαρκετ, τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐέλλινγκτῶνος θέντος πρώτου τῆν χεῖρα ἐν τῇ τιμῇ αὐτοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἀνάσσης καὶ συμπάσης σχεδὸν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ὁ στιλπνὸς ἀδάμας (brillant) δέον νὰ ἔχῃ 64 παρειάς. Ἡ ἀνωτάτη εὐρεῖα παρειὰ καλεῖται «τράπεζα» καὶ δέχεται τὸ φῶς, ὅπερ εἰσδύον εἰς τὰ βῆθη τῆς λίθου προσβάλλει μίαν τῶν παρειῶν καὶ τῆς «ζώνης» ἢ συνενώσεως τῶν δύο πυραμίδων· ἐκεῖθεν ἀναπηδᾷ ὡς ἡ σφαῖρα σφαιριστήριου ἐκ τῆς παρειᾶς ἐκείνης πρὸς τὴν παράλληλον αὐτῇ ἀνω τῆς ζώνης παρειᾶν καὶ τοιοῦτοτρόπως φαίνεται ἡ τοῦ φωτὸς ἀπὸ παρειᾶς εἰς παρειᾶν ἀντανάκλασις ἀναλόγως τῆς πληθῆος τῶν τομῶν· ὑπάρχουσι δὲ διαφόρων εἰδῶν τομαὶ καὶ ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν ὁ στιλπνὸς ἀδάμας (brillant) περιγράφεται ὡς ἄπλῃς ἢ διπλῆς τομαῖς. Ροδόεις ἀδάμας εἶναι ὁ οὕτω πῶς τετμημένος ὥστε νὰ δμοιάζῃ πρὸς κάλυκα ῥόδου ἀνοιγόμενον. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτο τέμνονται ἀπὸ τοῦ 1820 οἱ ἀδαμαντες, οἵτινες εἶναι τότεν ἀθαβεῖς, οὕτως εἰπεῖν, ὥστε δὲν δύνανται νὰ μετατραπῶσιν εἰς στιλπνοὺς (brillant), ἄτε ἔχοντες ἐπιπέδους βάσεις, τὸ δὲν τῇ κορυφῇ αὐτῶν ἡμισφαίριον καλυπτεται ὑπὸ μικρῶν παρειῶν.

Ἐτερός τις εἰδήμων τῆς τῶν ἀδαμάντων ἀξίας καὶ τῆς ἐξέρχασθαι περὶ τῆς τιμῆς τῶν ἀδαμάντων τὰ ἐπόμενα.

Ἡ μεγαλειτέρα εὐκολία τῆς προμηθεύσεως ἀδαμάντων κατέστησεν αὐτοὺς εὐθηνότατους. Ἀλλ' ἡ ἀνάπτυξις τῆς σιδηροδρομικῆς καὶ αὐτοπλοϊκῆς συγκοινωνίας, θαυμασίως ᾗδῃσε καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἀδαμάντων. Ἡδὴ ἀγοράζονται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ κατ' ἔτος ἀδαμαντες ἀξίας 5 ἐκατομμυρίων στερλινῶν. Πρὸ εἰκοσαετίας τὰ ἀγοραζόμενα ποσὴν ἀνῆρχετο εἰς ἡμισυ περίπου ἐκατομμυρίων στερλινῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν οὗτος ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον τὰ νῦν μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ αἱ μηχαναὶ αἱ δὲ λίθοι ἐξήγοντο διὰ τῆς σκαπάνης τοῦθ' ὅπερ καθίστα τὴν παραγωγὴν δαπανηράν καὶ ἀβέβαιαν. Πρὸς τοῦτοις ἐν Βραζιλίᾳ ὁ κίτρινος πυρετὸς συχνάκις ἀνέκοπτε τὸ ἔργον.

Ἐν τέλει ἐδήλωσεν ὅτι ἐνεκα τῆς διακανονίσεως τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ἀδαμάντων ὑπὸ τῶν σχετικῶν ἐταιριῶν ἡ ἰαξία αὐτῶν χωρεῖ προτίσσει καὶ ἂν ὑπὲρ τὴν παρούσαν ζήτησιν ἐπὶ τὴν περὶ τῆς ἐξαγωγῆς ἡ ὑπερτίμησις αὐτῶν ἔσται ἀναπόφευκτος.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ὁ Ἐδμόνδος εἰσήχθη εἰς τὸ Λύκειον ὡς ἐσωτερικός, ἀνευ πολλῶν διαπληκτισμῶν. Ἡ κυρία Βρίς, ἐπανελθούσης τῆς γαλήνης, ἐνόησεν ὅτι ἡ τυφλὴ ἀγάπη πρὸς τὸν ἔγγονόν της παρέσυρεν αὐτὴν λίαν μακρὰν καὶ ἐπομένως δὲν παρέβαλεν ἀντιλογίας, ὡς πρὸς τὸ παρόν. Ὁ Ριχάρδος διὰ τοῦ Ζαφφέ ἔφερε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐκράτησεν αὐτὸν πλησίον του. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐποχὴν ἡ Ὀδὶλὴ ἀπῆν, ἐπομένως ὁ Ἐδμόνδος δὲν συνήντησεν αὐτήν. Ὅταν ὁμως συνήντηθησαν, ἡ Ὀδὶλὴ ἐχαίρεισε μόνον αὐτόν, ἀπαντήσαντα ὁμοίως. Προσεφέρετο πρὸς αὐτὸν κατὰ τρόπον ὑποδεικνύοντα ὅτι οὐδέποτε θὰ συνεχώρει, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁμως ὁ αὐστηρότερος παρατηρητὴς δὲν θὰ εὕρισκεν ἔχνος μνησικακίας ἢ κακῆς προδιαθέσεως.

Ἡ γραῖα κυρία Βρίς κατόκησεν ἐν ὠραίῳ διαμερίσματι πλησιέστερον τῷ Λυκείῳ Ἑρρίκου τοῦ Δ' ἢ τῷ μεγάρῳ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς κειμένου, ὅταν δὲ ὁ Ἐδμόνδος ἐξήρχετο τοῦ Λυκείου, ἡ ἡμέρα διενέμετο ὡς ἐξῆς. Τὴν πρωΐαν ὁ Ἐδμόνδος, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Ζαφφέ, ἦγετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνθα ἐγευμάτιζε, μετὰ μεσημβρίαν δὲ μετεβαίνει παρὰ τῇ προμήτορι αὐτοῦ, ἥτις ἀνελάμβανε τὴν φροντίδα νὰ στείλῃ αὐτὸν τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ Λύκειον.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ κυριακὸν πρόγραμμα, σπανίως ὁμως ἐκτελούμενον, διότι ὁ Ἐδμόνδος τοῦλάχιστον κατὰ τὰς δύο κυριακάς τοῦ μηνὸς ἐστερεῖτο τῆς ἐξόδου ἐνεκα ἀνυποταξίας. Ὁ Ριχάρδος ὁμως δὲν ἀνησυχεῖ πολὺ, πεποιθὼς ὅτι ὅταν ὁ υἱὸς του θὰ ἐφθάνει εἰς ἡλικίαν νὰ παραλάβῃ αὐτόν ἐν τῷ οἴκῳ θὰ κατάρθου νὰ καταστήσῃ λεία τὰ ἀξέστα μέρη τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ.

Ἐπίσης μεγάλην ἐσθίριζεν ἐλπίδα ἐπὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ υἱὸς του θὰ ἐκοινώνει τὸ πρῶτον τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἐλπίζων ὅτι τὸ ἐπιβάλλον τοῦ γεγονότος θὰ ἐπῆνεγκε βελτίωσιν τοῦ χαρακτῆρος. Ἡπατήθη ὁμως, διότι ὁ Ἐδμόνδος ἤρξατο διδασκόμενος τὰ ἱερὰ μαθήματα ἐν ἡσυχίᾳ μὲν, ἀλλὰ χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἐπηρεασθῇ ὑπ' αὐτῶν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐν τῶν μηχανημάτων τῆς ὅλης σωματικῆς καὶ διανοητικῆς αὐτοῦ μηχανῆς, ἐπαθεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καὶ παρημποδίζεν οὕτως αὐτόν νὰ βαδίζῃ ὀρθῶς.

Ἡ ἐπίσημος ἡμέρα ἐφθασεν. Ὁ Ἐδμόνδος ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ πατρὸς καὶ ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὰ σφάλματα αὐτοῦ. Ἐπράξεν δὲ τοῦτο μεθ' ὅλου τοῦ ἀπαιτουμένου σεβασμοῦ καὶ ἀπέδωκε μετὰ ζέσεως τὸν ἀσπασμὸν τοῦ πατρὸς, εἰς οὐδεμίαν ὁμως ἐξεχύθη λεπτομέρειαν καὶ ἐπομένως δὲν ἠδυνήθη ὁ Ριχάρδος νὰ ἐννοήσῃ ἐὰν ἡ κἀρόδια τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ συνεκινήθη. Ἡ Ὀδὶλὴ ἀπῆν πάλιν. Ὁσάκις οἰκογενειακὴ προπαρεσκευάζετο σκηνή, ἢ ἐπικίνδυνος ὡς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων, ἢς προεκάλει, ἐφθάνεν ἐποχὴ, ἀπῆρχετο εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Ἡ κυρία Βρίς, ὠδήγησε μόνη τὸν ἔγγονον εἰς τὸν ναόν, εὐτυχῆς καὶ γαυριῶσα, μᾶλλον νύχταριστημένη ἐνδομύχως ἢ ὅσον πράγματι ἐφαίνετο, διότι ἐβλεπεν οὕτως ἐξαφανιζόμενα πρὸ αὐτῆς τὰ ἐμπόδια, ἐνδομύχως δὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐπαινέσῃ τὴν πλήρη λεπτότητος εὐγενῆ συμπεριφορὰν τῆς νέμφης αὐτῆς.

Ἡ ὑπερήφανος προμήτωρ, ὁμολόγησεν ἐν τέλει ὅτι ἐὰν ὑπῆρξε κακὴ πρὸς τὴν νέμφην της, αὕτη ὁμως οὐδέποτε δυσηρέστησεν ἐκείνην, ἐπίσης ἀνωμολογεῖ ὅτι ἐὰν αὕτη ἦν ἡ Ὀδὶλὴ θὰ συμπεριεφέρετο ὅλως διαφορετικῶς.

Μὴ θέλουσα ὁμως πάλιν νὰ ὁμολογήσῃ ἐαυτὴν ἡττημένην